

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κλεμμένο λουλούδι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Φανή Πανταζή, 2024
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: my modern met, Richard Tuschman/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-618-01-5422-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

ΤΟ
ΚΛΕΜΜΕΝΟ
ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Είχε αφήσει πίσω του το μοναστήρι στην κορυφή του ψηλού βουνού και τώρα οδηγούσε με χαμηλή ταχύτητα στον κακοτράχαλο, κατηφορικό δρόμο που κατέληγε στη δημοσιά. Από τη μια πλευρά, απλωνόταν το δάσος κι από την άλλη σχηματιζόταν μια λωρίδα με αραιή βλάστηση που χώριζε τον δρόμο από τον γκρεμό. Ήταν γνωστό πως, με τα χρόνια, είχαν πέσει από κει αρκετοί άνθρωποι, σπρωγμένοι ο καθένας από τη δική του απελπισία.

Το πρόσωπό του ήταν σκοτεινό, βασανισμένο από τις σκέψεις. Μόλις πριν από λίγο είχε αφήσει τη μοναχοκόρη του στο μοναστήρι. Όχι πως η Σοφία αποφάσισε να καλογερέψει. Κάθε άλλο! Απλώς θα έμενε εκεί ως φιλοξενούμενη ένα χρονικό διάστημα, όσο χρειαζόταν για να συνειδητοποιήσει την κατάντια της, να έρθει στα συγκαλά της και να ξεκόψει από τις επικίνδυνες παρέες της Αθήνας. Έτσι τουλάχιστον ήθελε να ελπίζει εκείνος. Αν και η μέχρι τώρα στάση της δεν του ενέπνεε και μεγάλη αισιοδοξία. Η Σοφία είχε έρθει εδώ αναγκαστικά γιατί, αν δεν απομακρυνόταν από την Αθήνα, μπορεί να ερχόταν αντιμέτωπη ακόμα και με τον νόμο.

«Η κόρη μου είναι αγύριστο κεφάλι», μουρμούρισε βαριαναστενάζοντας και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του.

Και τότε, είδε κάτι με την άκρη του ματιού ανάμεσα στα αραιά δέντρα. Έκοψε ταχύτητα, κοίταξε λίγο καλύτερα και φρενάρισε αμέσως. Δεν είχε κάνει λάθος. Η ψιλόλιγνη νεανική φιγούρα λικνιζόταν επικίνδυνα στο χείλος του γκρεμού. Σταμάτησε αμέσως το αυτοκίνητο, πετάχτηκε έξω κι ετοιμάστηκε να τρέξει προς το μέρος της, αλλά μια σκέψη τον συγκράτησε. Αν ο θόρυβος από το τρεχαλητό την τάραζε και την έσπρωχνε στο κενό μια ώρα αρχύτερα; Προτίμησε, λοιπόν, να προχωρήσει με μεγάλες δρασκελιές, αλλά όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Από την αγωνία, κρατούσε ακόμα και την ανάσα του.

Ξαφνικά, από τη μια στιγμή στην άλλη, βρέθηκε να κρατάει στα χέρια του μια ζωή! Το βάρος μιας τέτοιας ευθύνης ήταν δυσβάσταχτο κι έκανε την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή. Ακόμα και μισό λεπτό ήταν αρκετό για να γίνει το κακό. Ακόμα κι ένα δευτερόλεπτο μπορεί να αποδεικνυόταν μοιραίο. *Θεέ μου, δώσε μου λίγο χρόνο*, ικέτεψε καθώς την πλησίαζε και άπλωνε τα σιβαρά του χέρια προς το μέρος της.

Τη γράπωσε από τα μπράτσα με όλη του τη δύναμη, την τράβηξε παράμερα και πήρε επιτέλους μια ανάσα ανακουφισμένος. *Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου*, σκέφτηκε.

Ήταν πολύ μικρή. Το πολύ δεκαπέντε. Ντυμένη με απλά, καθαρά ρούχα, τον κοιτούσε με τα τεράστια, μαύρα μάτια της λες και κοιτούσε το κενό.

«Τι πας να κάνεις, παιδί μου;» ούρλιαξε σχεδόν. Ένωθε τα γόνατά του κομμένα ενώ τώρα η αγωνία είχε δώσει τη θέση της στην οργή.

Το όμορφο πρόσωπό της ήταν κάτασπρο και ανέκφραστο, σαν υπνωτισμένο. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα όμως, μόλις το κορίτσι συνειδητοποίησε την κατάσταση, άναψε και φούντωσε.

«Παράτα με ήσυχη, άνθρωπέ μου!» του φώναξε μορφαζόντας. «Τι σε μέλει εσένα τι κάνω εγώ;»

«Τι με μέλει; Τι θες να πεις δηλαδή; Να σ' αφήσω να γκρεμοτσακιστείς; Αυτό μου λες;»

«Δε σου πέφτει λόγος τι θα κάνω».

«Είσαι με τα καλά σου, κορίτσι μου;» της είπε με αυστηρό τόνο. «Τι περίμενες δηλαδή; Να σε βλέπω να πέφτεις κι εγώ να συνεχίζω ανέμελος τον δρόμο μου;»

«Δε θα έπεφτα», του απάντησε.

«Μην προσπαθείς να με ξεγελάσεις. Είσαι πολύ μικρή».

«Δε θα έπεφτα», ξανάπε έντονα.

«Και τι έκανες άκρη άκρη; Θαύμαζες το τοπίο;» την ειρωνεύτηκε.

«Ναι. Δε θα σου ζητήσω την άδεια. Τράβα τώρα στη δουλειά σου».

Ο μεσόκοπος άντρας αναστέναξε και προσπάθησε να δοκιμάσει άλλη τακτική. Χαμογέλασε ήρεμα και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της. Το κορίτσι έκανε αμέσως ένα βήμα πίσω.

«Μη φοβάσαι, παιδί μου. Δεν πρόκειται να σου κάνω κακό. Τουλάχιστον όχι τόσο όσο ετοιμαζόσουν να κάνεις εσύ στον εαυτό σου». *Κακό χούμορ*, ομολόγησε ενδόμυχα, αλλά δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτα καλύτερο.

Το κορίτσι είχε συνοφρυωθεί τον παρατηρούσε δύσπιστα.

«Έλα πιο δω», της είπε προσπαθώντας να την απομακρύνει από τον γκρεμό. Είδε έναν πεσμένο κορμό και έγενεψε προς τα εκεί. «Έλα να κάτσουμε να ηρεμήσουμε λίγο».

«Δεν έχω την όρεξή σου. Έκανες το καθήκον σου. Τράβα τώρα στη δουλειά σου», είπε κοφτά.

«Ξέρεις πόσο με κοιποχόλιασες, κοπέλα μου; Κόντεψα να πάθω συγκοπή. Δε με λυπάσαι γέρο άνθρωπο; Τι σου έκανα, μου λες;»

Το βλέμμα της έγινε λίγο πιο ήρεμο καθώς περιεργαζόταν τον ψηλό, γεροδεμένο άντρα με τα πυκνά ψαρά μαλλιά, προσπαθώντας να μαντέψει ποιος θα μπορούσε να είναι και τι γύρευε εκεί. Σίγουρα ήταν κάποιος που δεν είχε ξαναδεί.

Ο άγνωστος της έγενεψε πάλι. «Έλα, ψυχή μου, να καθίσουμε λίγο να πάρω μια ανάσα», ικέτεψε.

Τον ακολούθησε ανόρεχτα και σωριάστηκε σχεδόν πάνω στον κορμό. Εκείνος κάθισε λίγο πιο πέρα.

«Καταλαβαίνω ότι έχεις βάσανα, παιδί μου. Δεν ξέρω τι σε βασανίζει, αλλά είσαι απελπισμένη», είπε με σιγουριά.

Τα λόγια του την παραξένεψαν. Τι ήξερε αυτός για τα βάσανά της; Τι άλλο όμως να σκεφτόταν, αφού μόλις την είχε δει να φλερτάρει με τον θάνατο στο χείλος του γκρεμού;

«Έχω κι εγώ τα δικά μου, να ξέρεις. Αλλά δεν έπεσα στον γκρεμό. Το παλεύω».

«Και ποιος σου είπε ότι δεν πάλεψα κι εγώ; Και τι κατάφερα; Τίποτα», του πέταξε πειραγμένη.

«Μην το λες αυτό. Πρώτα πρώτα, γλίτωσες τη ζωή σου. Λίγο το 'χεις αυτό;»

Ακούστηκε ένα γρύλισμα. «Και τι να την κάνω τέτοια ζωή; Ξέρεις τι είναι να βρεθείς ολομόναχος από τη μια στιγμή στην άλλη;»

«Το λες αυτό γιατί τώρα είσαι απελπισμένη. Αργότερα, όμως, θα με ευγνωμονείς που βρέθηκα στον δρόμο σου».

«Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου», τον αποπήρε.

Εκείνος όμως δε σκόπευε να το βάλει κάτω. «Μπορεί να είμαι ασήμαντος, έσωσα όμως μια ζωή· κι αυτό με κάνει τουλάχιστον σωτήρα ενός πλάσματος. Και ξέρεις ποιο είναι το πιο αστείο;»

«Πες το να γελάσουμε», συνέχισε η μικρή στο ίδιο ειρωνικό ύφος.

«Με λένε Σωτήρη. Εσένα;»

«Κουβέντα θα πιάσουμε τώρα; Με έσωσες, μπράβο! Και τώρα τράβα στον δρόμο σου, να πηγαίνω κι εγώ. Έχω δουλειές!» έκανε και πετάχτηκε όρθια.

«Κάθισε, καρδούλα μου! Μη φεύγεις, σε παρακαλώ! Δε βλέπεις ότι τρέμω ακόμα ο φτωχός; Λυπήσου με».

Τον αγριοκοίταξε, αλλά κάθισε πάλι.

Ο Σωτήρης έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ξαφνικά, το βλέμμα

του στάθηκε στη βαλίτσα που ήταν πεταμένη λίγο πιο πέρα. Σίγουρα ήταν δική της.

«Ἡρθες ως εδώ να σκοτωθείς μαζί με τα υπάρχοντά σου;»

Ἡ κοπέλα γύρισε, κοίταξε προς τη βαλίτσα κι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της. «Τον λόγο θα σου δώσω;»

Το μυαλό του Σωτήρη δούλευε πυρετωδώς. Δεν ήταν δα και δύσκολο να καταλήξει σε ορισμένα συμπεράσματα. Πρώτα πρώτα, το κορίτσι ήταν απελπισμένο. Από ερωτική απογοήτευση άραγε; Από κάτι άλλο; Ποιος ξέρει; Ἀλλά δεν είχε σημασία.

Ύστερα, το μοναστήρι απείχε ελάχιστα από το σημείο που κάθονταν τώρα. Μήπως η κοπέλα πήγαινε να ζητήσει καταφύγιο εκεί και το μετάνιωσε; Ἡ μήπως πήγε και την έδιωξαν; Ἀπίστευτο του φαινόταν. Ὁ Σωτήρης γνώριζε την ηγουμένη και ήταν σίγουρος πως δε θα έδιωχνε ποτέ ένα δυστυχημένο πλάσμα που χτυπούσε την πόρτα της μονής.

«Ἀλήθεια, παιδί μου; Πήγες καθόλου στο μοναστήρι;» ρώτησε όσο πιο γλυκά μπορούσε.

Ένα μικρό χαμόγελο φάνηκε στα γλωμά της χείλη. «Και που πήγα τι κέρδισα; Μου έκλεισαν την πόρτα κατάμουτρα».

Ὁ Σωτήρης τινάχτηκε κυριολεκτικά. «Ἀν είναι δυνατόν! Σε πέταξε έξω η ηγουμένη;»

«Ὁχι η ηγουμένη. Ἦταν απασχολημένη – είχα, λέει, έναν σημαντικό επισκέπτη».

Ἡ ψυχή του Σωτήρη πήγε στη θέση της. «Είπα κι εγώ... Τότε, ποια μοναχή σε έδιωξε;»

«Δε νομίζω πως ήταν μοναχή. Μάλλον δόκιμη φαινόταν· ἡ φιλοξενούμενη, δεν ξέρω».

«Φιλοξενούμενη;» ψέλλισε, νιώθοντας την καρδιά του να βουλιάζει.

Ἡ κοπέλα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Μετά, σαν να σκέφτηκε κάτι. «Εσύ ἴσους;»

«Ποιος, παιδί μου;»

«Ὁ επισκέπτης περσιπής».

«Εγώ. Που να μην ήμουνα!» ξέσπασε. «Εγώ, που προσπαθώ να συμμαζέψω τα ασυμμάζευτα! Αχ, κορίτσι μου... Αχ και να 'ξερες τι σταυρό κουβαλάω!»

Μια φευγαλέα έκφραση συμπόνιας φάνηκε στο γλυκό της πρόσωπο. «Τι έπαθες;» τον ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Θα σου πω. Πρώτα όμως θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Αυτή η φιλοξενούμενη ήταν μια λεπτή, με σπαστά ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια;»

«Ναι. Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω ο δύστυχος... Και τι ακριβώς έγινε;»

«Πήγα να ζητήσω καταφύγιο, άνθρωπέ μου. Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε αυτή. Της είπα τα βάσανά μου και της ζήτησα φιλοξενία. Προσωρινή, όχι μόνιμη.»

«Και λοιπόν;» ρώτησε, αν και μάντευε τι είχε συμβεί. Η κόρη του, από λυσσαλέα αντίδραση για την υποχρεωτική απομόνωσή της, είχε βαλθεί να βλάψει όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούσε.

«Μου είπε να περιμένω να ρωτήσει την ηγουμένη, που μιλούσε με τον επισκέπτη τους. Γύρισε μετά από λίγο και μόνο που δε με έδειρε...» είπε σκύβοντας το κεφάλι. «Ήμουνα, βλέπεις, ανήθικη μια ξετσιπωτή, μια τιποτένια. Πώς τολμούσα να πατήσω το πόδι μου εκεί; Και μόνο η παρουσία μου βεβήλωνε τον ιερό χώρο.»

Ο Σωτήρης ένιωθε τα λόγια του κοριτσιού σαν αλλεπάλληλα χαστούκια στο πρόσωπό του. Για μια στιγμή, έκλεισε ασυναίσθητα τα μάτια του.

«Έπρεπε, λοιπόν, να τσακιστώ να φύγω πριν αρχίσουν να βαράνε οι καμπάνες συναγερμό. Είμαι καταραμένη, κύριε Σωτήρη», είπε με όλη τη θλίψη του κόσμου. Ήταν η πρώτη φορά που τον αποκαλούσε με το όνομά του.

«Αχ, καρδούλα μου! Αχ, ψυχή μου! Σ' ακούω και ματώνει η καρδιά μου. Να 'ξερες πόσο ντρέπομαι που αυτό το τέρας είναι κόρη μου...»

«Μη βιάζεσαι να την κατακρίνεις. Μπορεί να έκανες το ίδιο κι εσύ αν άκουγες την ιστορία μου. Είμαι καταραμένη», ξανάπε.

«Δεν είσαι εσύ καταραμένη, καρδούλα μου. Εγώ είμαι ο καταραμένος. Από τότε που έχασα τη γυναίκα μου όλα πηγαίνουν κατά διαόλου στο σπιτικό μου».

Το κορίτσι τον κοίταξε με οίκτο. «Έχασες τη γυναίκα σου;»

«Πάνε κάμποσα χρόνια. Ήταν ένας χρυσός άνθρωπος, ένας θησαυρός. Και πολύ νέα, νεότερη από μένα. Περνούσαμε καλά με την κόρη μας. Από τότε όμως που έχασε τη μάνα της, θαρρείς και την καβάλησε ο διάολος. Ήταν ένα αξιολάτρευτο αγγελούδι που, σιγά σιγά, έγινε τύραννος. Προσπαθούσα να τη συνεφέρω με το καλό, με την αγάπη μου, με τις συμβουλές μου... Μάταιος κόπος. Δε σήκωσα ποτέ χέρι πάνω της, γιατί φοβόμουν τα χειρότερα. Εκείνη όμως δεν έπαιρνε από λόγια κι έκανε τα δικά της».

«Δηλαδή;»

Ο Σωτήρης σφιχτόκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του, σαν να ήθελε να απομονωθεί από την πραγματικότητα. Όταν τα ξανάνοιξε, ήταν βουρκωμένα. «Έμπλεξε μ' ένα ρεμάλι, έναν άνθρωπο του υποκόσμου».

«Του υποκόσμου;» ρώτησε με φρίκη.

«Της πούλησε έρωτα, κι εκείνη τσίμπησε. Άρχισε να κλέβει λεφτά από το σπίτι. Μετά, έβαλε χέρι στα ασημικά και τα κοσμήματα της μητέρας της. Ειδικά τα κοσμήματα ήταν για μένα κειμήλια, όπως θα έπρεπε να είναι και γι' αυτήν. Αλλά όχι! Τα θυσίαζε για να τα πουλάει αυτό το κτήνος».

«Κρίμα. Αν τον αγαπούσε όμως πολύ;» αντέτεινε.

«Τι ξέρεις εσύ, παιδί μου, από έρωτες; Πόσων ετών είσαι;»
Και όμως ξέρω, σκέφτηκε. «Στα δεκαπέντε», είπε ξερά.

«Είσαι πιο μικρή από τη δική μου. Η Σοφία είναι είκοσι. Αυτό το κτήνος είναι σχεδόν σαράντα· και σεσημασμένος. Μπαινοβγαίνει στις φυλακές. Και η κόρη μου λέει ότι τον αγα-

πάει πιο πολύ κι από τη ζωή της. Κι εκείνος το ίδιο. Έτσι της λέει, κι αυτή η ανόητη τον πιστεύει!»

«Και τι θα κερδίσεις που την έφερες εδώ; Κάποτε θα γυρίσει, και θα ξαναρχίσει τα ίδια. Εκτός κι αν την κάνεις καλόγρια με το έτσι θέλω. Γίνεται όμως αυτό; Δε γίνεται. Θα σου το είπε και η ηγουμένη».

«Δε μου είπες πώς σε λένε».

«Δάφνη».

«Ωραίο όνομα σου δώσανε. Αυτά που λες είναι πολύ λογικά, Δάφνη μου. Εγώ, όμως, βρέθηκα ξαφνικά αντιμέτωπος με μια ακόμα μεγαλύτερη συφορά. Κάτι που με τσάκισε κυριολεκτικά».

«Δηλαδή; Τον παντρεύτηκε;»

«Θα το ήθελε η θεότρελη, αυτός όμως δεν είναι κορόιδο να δεσμευτεί, εφόσον κάνει κι έτσι τη δουλειά του».

«Τι έγινε τελικά;»

«Μια μέρα με κάλεσε στο τμήμα ο αστυνόμος και μου είπε εμπιστευτικά ότι αυτός ο δαίμονας ήταν φυλακή και πως μπορεί η ανακρίτρια να καλούσε και την κόρη μου για κατάθεση. Για να μην μπλεχτεί, λοιπόν, άδικα το όνομά μας σ' αυτή τη βρομερή ιστορία, με συμβούλεψε να την απομακρύνω από την Αθήνα».

Η Δάφνη τον παρακολουθούσε με ολοένα μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Η φωνή του έσπασε και ο Σωτήρης έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες του ενώ το κορμί του τρανταζόταν από ένα βουβό κλάμα. Σύντομα όμως συνήλθε, σκούπισε τα δάκρυά του και προσπάθησε να συνεχίσει.

«Ευτυχώς που βρέθηκε αυτός ο καλός άνθρωπος και με ενημέρωσε έγκαιρα. Διαφορετικά, ποιος ξέρει πού θα μπλέκαμε. Ο πατέρας μου έλεγε «ο Θεός να σε φυλάει από το άδικο».

Η Δάφνη κούνησε το κεφάλι της.

«Τώρα, λοιπόν, που αυτός ο δαίμονας είναι φυλακή, βρή-

κα την ευκαιρία να τη φέρω στο μοναστήρι με το ζόρι για να την απομακρύνω, μήπως και ξεκόψει.

«Σωστά».

«Όπως καταλαβαίνεις, είχα φτάσει στα όριά μου. Με φωνές και απειλές, κατάφερα να τη φέρω ως εδώ. Φαίνεται πως γυάλιζε πολύ το μάτι μου, και η κόρη μου φοβήθηκε μην τη σκοτώσω. Κι έτσι, συμφώνησε να μείνει στο μοναστήρι για ένα διάστημα».

Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, ο Σωτήρης είχε κάνει δωρεά στη μονή ένα σημαντικό χρηματικό ποσό.

Η Δάφνη τον κοιτούσε με συμπάθεια και κουνούσε με κατανόηση το κεφάλι της.

«Όπως βλέπεις, λοιπόν, ο καταραμένος είμαι εγώ», είπε μετά από λίγο.

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί. Ο Σωτήρης καθόταν με το κεφάλι σκυφτό, λυγισμένος από τα βάσανά του.

«Σου είπα την ιστορία μου. Τώρα ξέρεις τι περνάω. Αν θες, πες κι εσύ τη δική σου. Και να ξέρεις πως δεν πρόκειται να σε κρίνω, ό,τι και να μου πεις», κατέληξε με έμφαση. Και τήρησε τον λόγο του.

Η Δάφνη θα ήθελε πολύ να του πει όλη την ιστορία της. Ήξερε όμως πως, αν του αποκάλυπτε την αλήθεια, κινδύνευε να τη μάθουν και οι άνθρωποι που την αναζητούσαν απεγνωσμένα: και η Δάφνη δεν ήταν διατεθειμένη να το ρισκάρει. Γι' αυτό, άλλωστε, δεν είχε ενημερώσει ακόμα ούτε τον αδελφό της για το πού βρισκόταν. Μπορεί κι αυτός να το έλεγε στον Στράτο.

Η ιστορία που σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή ήταν μια κλασική περίπτωση αγάπης καταδικασμένης, που έγινε αμέσως πιστευτή. Την είχε ξεγελάσει κάποιος αδίστακτος παλιάνθρωπος, που της έκρυψε πως ήταν παντρεμένος. Αυτός, λοιπόν, μόλις έμαθε ότι η κοπέλα ήταν έγκυος, εξαφανίστηκε.

Όσο τα άκουγε ο Σωτήρης τόσο άναβε.

«Και πού είναι τώρα αυτό το κάθαρμα; Πες μου, και θα πάω να τον βρω. Και...»

«Γύρισε στην Αμερική, στην οικογένειά του».

«Το κτήνος! Κι εσύ, παιδί μου, πώς βρέθηκες εδώ;»

«Ήρθα να κρυφτώ. Να γλιτώσω από τον πατέρα μου, που με ψάχνει για να με σφάξει», συνέχισε τα ψέματα.

«Θεέ και Κύριε!»

«Γι' αυτό, κύριε Σωτήρη, δεν πρέπει να μάθει κανείς πού βρίσκομαι. Κινδυνεύουμε κι εγώ και το παιδί».

«Μείνε ήσυχη, κόρη μου».

«Ούτε ο αδελφός μου».

«Σε κυνηγάει κι αυτός;»

«Φυσικά».

Ο Σωτήρης κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι του. «Πάντως, εδώ δεν πρόκειται να σε βρει κανείς», την παρηγόρησε.

Λυπόταν πολύ που του έλεγε τόσα ψέματα. Ήταν όμως υποχρεωμένη, τουλάχιστον προς το παρόν.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις όταν γεννήσεις; Γιατί δεν μπορείς να μείνεις για πάντα εδώ».

«Θα πάω σε ένα μέρος που δε θα με ξέρει κανείς και θα δουλέψω να μεγαλώσω το παιδί μου. Είμαι μοδίστρα, ξέρεις».

«Μπράβο, παιδί μου. Ξέρεις τι θα κάνουμε τώρα;» είπε και την αγκάλιασε προστατευτικά από τους ώμους

«Όχι», είπε – η απορία στο βλέμμα της ήταν έκδηλη.

«Θα πάμε μαζί στην ηγουμένη και θα της μιλήσω εγώ. Να είσαι σίγουρη ότι θα σε δεχτεί και θα σου ανοίξει την αγκαλιά της για όσον καιρό χρειαστεί. Εγώ θα έρχομαι να σε βλέπω. Έτσι κι αλλιώς έρχομαι κάθε τόσο για τη Σοφία. Δε θα σου λείπει τίποτα. Μείνε ήσυχη. Εντάξει;»

«Εντάξει», είπε η Δάφνη αναστενάζοντας.

«Και προσπάθησε να αποφεύγεις αυτό το τέρας, που είχε το θράσος να σου κάνει και κήρυγμα!»

«Ποια; Τη Σοφία;»

«Ποια άλλη;»

Ο Σωτήρης σηκώθηκε, πήρε την πεταμένη βάλιτσα της και προχώρησε προς το αυτοκίνητο. Η Δάφνη ακολουθούσε με σκυμμένο κεφάλι σκεφτική.

«Με συμπαθάς, κύριε Σωτήρη», είπε μόλις μπήκαν στο αυτοκίνητο και ο Σωτήρης έκανε αναστροφή.

«Για ποιο πράγμα, παιδί μου;»

«Που σε αποπήρα προηγουμένως. Ήμουν τόσο...»

«Ξέρω. Απελπισμένη. Μη στενοχωριέσαι, καρδιά μου. Όλα θα πάνε καλά. Θα δεις».

«Και σ' ευχαριστώ για όλα. Δε θα ξεχάσω ποτέ ότι σου χρωστώ τη ζωή μου».

Τα λόγια της του προκαλούσαν αμηχανία.

«Έλα τώρα, παιδί μου! Σταμάτα τις υπερβολές! Έκανα ό,τι θα έκανε οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος».

Δεν είχε φτάσει ακόμα στο τέλος, είχε πολύ δρόμο μπροστά της, σκέφτηκε η κοπέλα. Τουλάχιστον όμως είχε κάνει ένα βήμα χάρη σ' αυτόν τον συμπονετικό άνθρωπο, που σίγουρα κάποιος καλός άγγελος είχε στείλει κοντά της. Το κυριότερο, όμως, ήταν ότι μαζί μ' αυτήν είχε σωθεί και το παιδί της. Το παιδί του Στράτου.

Τελικά, ίσως δεν ήταν καταραμένη.

Η απόσταση μέχρι το μοναστήρι ήταν μικρή. Καθώς ο Σωτήρης οδηγούσε, συνειδητοποίησε ότι τον είχε κυριέψει μια ευλογημένη αγαλλίαση, μια ευφρόσυνη ψυχική ανάταση. Πόσο χαιρόταν που το άτυχο αυτό πλάσμα καθόταν τώρα δίπλα του ολοζώντανο, αντί να κείτεται στο βάθος του γκρεμού, μ' ένα μωρό στα σπλάγχνα!

«Κύριε Σωτήρη;»

Η σιγανή της φωνή τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

«Τι είναι, ψυχούλα μου;»

«Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη».

«Αφού γίναμε φίλοι, ό,τι θέλεις», γύρισε και της χαμογέλασε.

«Τώρα που θα πάμε στο μοναστήρι, δε θέλω να μαλώσεις την κόρη σου. Σε παρακαλώ πολύ. Εγώ ήδη έχω ξεχάσει αυτό που έγινε».

«Τι λες, κοπέλα μου! Όχι μόνο θα της σουρώ τον εξάψαλμο, αλλά σκέφτομαι σοβαρά να την καταχερίσω!»

«Όχι, όχι! Σε παρακαλώ...»

«Ακούς εκεί να σε προγκήξει! Ποια; Η Σοφία! Αν είναι δυνατόν! Αυτό το θράσος δε θα μείνει ατιμώρητο».

«Αχ, κύριε Σωτήρη... Σε ικετεύω. Μην της πεις τίποτα. Τι θέλεις; Να πέσω στα πόδια σου;».

Ο Σωτήρης κουνούσε αγριεμένος το κεφάλι του.

«Ξέρεις κάτι; Πιστεύω ότι αν δεν της πεις τίποτα, θα ντραπεί από μόνη της. Είμαι σίγουρη», συνέχισε εκείνη.

«Θα ντραπεί; Αυτή; Αχ, κορίτσι μου... Δεν την ξέρεις καλά».

«Κι εγώ σου λέω ότι θα ντραπεί και θα το μετανιώσει. Αυτό δε θέλουμε κι εμείς;»

Ο Σωτήρης άρχισε να σκέφτεται το επιχείρημά της. Λες να γίνει κανένα θαύμα; αναρωτήθηκε με ανανεωμένη αισιοδοξία. Τελικά, η ιδέα της Δάφνης ήταν εξυπνη.

«Είσαι πολύ ώριμο παιδί», της είπε ύστερα από λίγο. «Αλλά πώς να μην είσαι με τα τόσα που πέρασες; Ωρίμασες πριν την ώρα σου, κακόμοιρο».

Η Δάφνη κουνούσε καταφατικά το κεφάλι της.

«Θα σου κάνω λοιπόν τη χάρη, γιατί δε θέλω να σε κακοκαρδίσω». Η αλήθεια ήταν πως, αν φερόταν στη Σοφία σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, θα γλίτωνε από μεγάλη ταραχή.

Όταν σε λίγο η βαριά πόρτα της μονής άνοιξε πάλι και η Δάφνη μπήκε στον περίβολο, ένιωσε να την αγκαλιάζει μια πολύτιμη γαλήνη, κάτι που είχε να νιώσει καιρό. Το απαλό αεράκι χάιδευε τα μάγουλά της που είχαν ξαναβρεί το ρόδινο χρώμα τους ενώ ο ήλιος που έλαμπε από ψηλά την τύλιγε με μια γλυκιά ζεστασιά. *Θα τα καταφέρω*, είπε με σιγουριά στον εαυτό της. Πήρε μια βαθιά αναπνοή και προχώρησε θαρρετά.

Η μοναχή που τους είχε ανοίξει κοιτούσε παραξενεμένη. Το ίδιο και όσες μοναχές βρίσκονταν στο προαύλιο και σκούπιζαν ή πότιζαν τα λουλούδια.

«Πού είναι η ηγουμένη;» ρώτησε ο Σωτήρης.

Μια μοναχή έτρεξε και τη φώναξε. Η γυναίκα απόρησε όταν ξαναείδε τον Σωτήρη, και μάλιστα συνοδευόμενο από μια κοπέλα που κρατούσε βαλίτσα.

«Συγγνώμη που σας ενοχλώ. Είναι όμως μεγάλη ανάγκη», της είπε εκείνος δείχνοντας με το βλέμμα τη Δάφνη.

Η ηγουμένη τούς κοιτούσε, προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί. «Κοπιάστε», απάντησε στο τέλος.

Μπήκαν και οι τρεις σ' ένα δωματάκι και, ύστερα από κάμποση ώρα, βγήκαν πάλι. Ο Σωτήρης ευχαρίστησε την ηγουμένη για την καλοσύνη και την κατανόησή της και τράβηξε προς την πόρτα. Η ηγουμένη τού ευχήθηκε πάλι καλό δρόμο και μετά πήρε τη Δάφνη από το χέρι και την οδήγησε σε ένα μεγάλο κελί με δυο κρεβάτια.

«Εδώ, παιδί μου, θα έχεις την ησυχία σου. Δεν πρόκειται να σε ενοχλήσει κανείς με ερωτήσεις. Το μοναστήρι μας θα είναι στη διάθεσή σου για όσον καιρό απαιτηθεί. Και για ό,τι χρειαστείς θα έρχεσαι σ' εμένα».

Στο κελί, η Δάφνη είδε μια κοπέλα που ήταν ξαπλωμένη στο ένα κρεβάτι με τα ρούχα και φαινόταν να παρατηρεί το ταβάνι. Μόλις είδε την ηγουμένη, ανακάθισε.

«Σοφία, παιδί μου, από σήμερα θα μένει μαζί μας η Δάφνη», ανήγγειλε λακωνικά η γυναίκα.

Η Σοφία συνειδητοποίησε ότι η Δάφνη ήταν το κορίτσι που είχε διώξει πριν από λίγη ώρα και την έζωσαν τα φίδια. Το είχε πει άραγε στην ηγουμένη;

«Όπως είπα και στη Δάφνη, περιμένω από εσάς να βοηθήσετε η μια την άλλη και να μη δημιουργείτε προβλήματα. Μην ξεχνάτε ότι ο χώρος είναι ιερός. Δε θα ανεχτώ καβγάδες και παραξενιές. Εντάξει;»

«Μάλιστα», είπε πρόθυμα η Δάφνη.

Από το ήρεμο και γλυκό ύφος της ηγουμένης, η Σοφία συμπέρανε ότι η γυναίκα αγνοούσε το περιστατικό. Δεν είχε πει άραγε τίποτα η νεοφερμένη;

«Σοφία, θέλω από σένα να δείξεις τα κατατόπια στη Δάφνη. Και μετά, να πάτε στην εκκλησία να προσευχηθείτε μαζί και να παρακαλέσετε τον Θεό να σας δώσει λίγη φώτιση. Την έχετε και οι δύο ανάγκη».

Τα πρώτα παιδικά της χρόνια ήταν ευτυχημένα. Η οκτάχρονη Δάφνη και ο εξάχρονος αδελφός της Δημήτρης ζούσαν ανέμελα χάρη στους γονείς τους, που αναπλήρωναν τα περιορισμένα οικονομικά τους με απέραντη αγάπη. Ο πατέρας τους, που ήταν δάσκαλος, προσπαθούσε από νωρίς να κάνει τα παιδιά του να αγαπήσουν τα γράμματα. Η Δάφνη, πριν ακόμα πάει σχολείο, ήξερε να γράφει και να μετράει, αφού ο πατέρας της, με άπειρη υπομονή, της μάθαινε σιγά σιγά το αλφάβητο και τους αριθμούς. Ο Δημήτρης, βέβαια, σαν μικρότερος, δεν έφτανε τις δικές της επιδόσεις, ανυπομονούσε όμως να φτάσει σε γνώσεις την αδελφή του.

Το μικρό σπίτι στον Πειραιά με τη μεγάλη αυλή ήταν ο παράδεισός τους. Εκεί έπαιζαν με τα αυτοσχέδια παιχνίδια τους κι εκεί έτρεχαν παίζοντας κυνηγητό και κρυφτό. Υπήρχαν κάποια παιδιά στη γειτονιά που είχαν περισσότερα παιχνίδια, αλλά τα δυο αδέρφια δεν ένιωθαν ότι τους λείπει κάτι. Ήταν χορτάτα από αγάπη και ζεστασιά, χαρούμενα στη θαλπωρή του μικρού τους σπιτιού, ανύποπτα για τα βάσανα που τους επιφύλασσε η μοίρα.

Και τότε, η λαίλαπα του πολέμου σάρωσε την ήρεμη ζωή απ' άκρη σ' άκρη στην Ελλάδα και τίποτα δεν ήταν όπως πριν. Ο πατέρας σκοτώθηκε στο μέτωπο και η μάνα πάλευε με νύχια και με δόντια να θρέψει τη σακατεμένη οικογένεια με ό,τι

μπορούσε να βρεθεί. Η πείνα και το κρύο θέριζαν μικρούς και μεγάλους και οι ανελήθτοι κατακτητές σκορπούσαν παντού τον φόβο και τον τρόμο.

Τις παγωμένες νύχτες, η έρημη γυναίκα αγκάλιαζε τα πεινασμένα της παιδιά κι εκείνα ένιωθαν για λίγο μια μικρή παρηγοριά, λίγη πολύτιμη ασφάλεια, αυτή που κάποτε ήταν περίσσια, χάρη στην παρουσία του πατέρα και στο τσουκάλι όπου άχνιζε κάθε μέρα το φαγητό.

«Θα φτιάξουν τα πράγματα, παιδιά μου», τους έλεγε η μάνα, χωρίς να το πιστεύει.

«Πότε θα φύγουν οι Γερμανοί, μανούλα;» ρωτούσε κάθε τόσο ο Δημήτρης.

«Σύντομα, καρδιά μου», απαντούσε αναστενάζοντας εκείνη, κι ας μην ήξερε κανείς πότε θα ξημερώσει.

Και ξαφνικά, σ' έναν από τους βομβαρδισμούς των συμμάχων, σκοτώθηκε και η μάνα. Τα δυο παιδιά ξεθάφτηκαν έγκαιρα από τα ερείπια και έμειναν να κοιτάζουν τη νεκρή τους μητέρα σαν αποσβλωμένα. Ήταν μια μαύρη νύχτα του Γενάρη, το 1944.

Η οκτάχρονη Δάφνη σκέπαζε ασυναίσθητα με τις παλάμες της το κεφαλάκι του Δημήτρη που την αγκάλιαζε από τα γόνατα και δε σάλευε καθόλου. Αλλά μόλις το μυαλουδάκι του κατέγραψε καθαρά αυτό που συνέβαινε ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Σε λίγο, άρχισε να κλαίει και η Δάφνη. Κάποιο χέρι τράβηξε τα παιδιά παράμερα, ενώ κάποιοι άλλοι απομάκρυναν τη νεκρή γυναίκα.

Τα συναισθήματα της ερημιάς, της απόλυτης δυστυχίας και ανασφάλειας, του πόνου και του φόβου μάγκωναν την καρδιά των ορφανών παιδιών και έμελλε να μείνουν χαραγμένα για πάντα στη μνήμη τους, σαν αγιάτρευτη πληγή. Οι επόμενες ώρες και μέρες αποτυπώθηκαν θαμπά και μπερδεμένα, μέχρι την ημέρα που τα δύο αδέρφια χωρίστηκαν.

Οι γονείς τους δεν είχαν μεγάλα σόγια. Ο παππούς και η

γιαγιά από την πλευρά του πατέρα, είχαν φύγει από τη ζωή πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος ενώ ο άλλος παππούς ήταν κατάκοιτος και η άλλη γιαγιά σχεδόν τυφλή. Τα εξαδέλφια, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, βρίσκονταν σε άθλια κατάσταση και είχαν να θρέψουν τα δικά τους παιδιά, όταν, και αν, έβρισκαν κάτι φαγώσιμο. Για τα ορφανά δεν περίσσευε ούτε ψίχουλο.

Η Δάφνη έμεινε προσωρινά σε έναν θείο της, τρίτο εξαδέλφο του πατέρα της, και ο Δημήτρης σε κάποιον άλλον μακρινό συγγενή. Ύστερα από κάμποσες συσκέψεις και συζητήσεις, βρέθηκε μια λύση. Μόνο που δεν ήταν η καλύτερη για τα δυο παιδιά. Μάλλον μας ξεφορτώθηκαν, σκεφτόταν αργότερα η Δάφνη.

Μια μέρα, λοιπόν, ο θείος της την πήρε κοντά του και άρχισε να της εξηγεί όσο πιο πειστικά μπορούσε πώς είχε η κατάσταση.

«Όπως ξέρεις, Δαφνούλα μου, εδώ είσαι πάντα καλοδεχούμενη. Αλλά το σπίτι μας είναι μικρό και μένουμε ο ένας πάνω στον άλλον. Το βλέπεις και μόνη σου. Ύστερα, είμαστε όλοι πεινασμένοι». Περίμενε λίγο να χωνέψει το παιδί αυτά που του έλεγε και μετά συνέχισε: «Υπάρχει όμως μια καλή κυρία που θέλει πολύ να σε πάρει κοντά της και να σε έχει σαν παιδί της. Αν πας εκεί, δε θα σου λείψει τίποτα. Θα τρως φαγητό κάθε μέρα, όχι όπως εδώ που τρως στη χάση και στη φέξη καμιά λαχανίδα».

Η Δάφνη απόρησε. Υπήρχαν άνθρωποι που έτρωγαν κάθε μέρα;

«Τι θα έλεγες, λοιπόν, αν πήγαινες στο σπίτι της;»

Έτσι κι αλλιώς, η μάνα της δεν υπήρχε πουθενά, σε κανένα σπίτι. Όπου και να πήγαινε η Δάφνη, θα της έλειπε το ίδιο. Τουλάχιστον σ' εκείνη την καλή κυρία θα χόρταιναν την πείνα τους αυτή και ο αδελφός της.

«Δεν ξέρω, θείε...» δίστασε. «Αν θέλει και ο αδελφός μου...»

«Α, εδώ τα χαλάμε, Δαφνούλα μου. Ο αδελφός σου θα πάει σε άλλο σπίτι».

«Τι;» Τα λόγια του ήταν μαχαιριές στη καρδιά της. «Δε γίνεται, θείε. Δεν μπορώ να πάω χωρίς τον αδελφό μου. Προτιμώ να μείνω εδώ, κι ας πεινάμε».

«Μην είσαι εγωίστρια. Προτιμάς να πεθάνει από την πείνα ο Δημήτρης; Πόσο νομίζεις ότι θα αντέξει ακόμα; Είναι και πιο μικρός, κινδυνεύει περισσότερο».

Το άγχος τής έφραζε τον λαιμό. Ένιωθε φρίκη στη σκέψη ότι μπορεί να γινόταν αιτία να χαθεί και ο αδελφός της.

«Θα σου άρεσε να γλιτώσεις εσύ και να πεθάνει εκείνος; Σκέψου το λίγο», συνέχισε ο θεός την πίεση.

Το ασήκωτο δίλημμα τσάκιζε το ορφανό κορίτσι. Ο Δημήτρης ήταν το μόνο που της είχε απομείνει. μετά τον χαμό και της μάνας τους. Αν τον έχανε κι αυτόν...

Την έπιασαν κλάματα. «Σε παρακαλώ, θείε! Μη μας το κάνεις αυτό! Δε γίνεται να χωριστούμε, δε γίνεται! Θέλω τον αδελφό μου!»

Αλλά εκείνος συνέχισε να στρίβει το μαχαίρι στην πληγή. «Μ' αυτά τα μυαλά, στο τέλος θα πεθάνουμε όλοι. Αυτό θες λοιπόν; Είσαι τόσο αχάριστη που σε περιμαζέψαμε από τα ερείπια; Σκέψου λίγο και τους άλλους», της είπε αυστηρά.

Εκείνη συνέχισε να σπαράζει.

Πάνω στην ώρα, έγενεψε προς το μέρος τους η θεία της. *Άφησέ τη λίγο*, πρόσφερε βουβά.

Την άφησαν να κλαίει σε μια γωνιά, μέχρι που νύχτωσε. Και τότε, ο θεός της άρχισε να την πιέζει πάλι. Ακόμα πιο σκληρά και ανυποχώρητα αυτή τη φορά. Μέχρι που το κορίτσι λύγισε και είπε πως δεχόταν να πάει στην καλή κυρία.

Την ίδια ημέρα, κάτι ανάλογο συνέβαινε και στο σπίτι που φιλοξενούσε τον μικρό Δημήτρη. Μόνο που εδώ, όλα έγιναν με

συνοπτικές διαδικασίες. Οι θείοι εξήγησαν στο παιδάκι ότι θα πήγαινε σε ένα σπίτι στην Αθήνα και θα το φρόντιζε ένα ζευγάρι που είχε άλλο ένα αγοράκι, μεγαλύτερο.

«Είναι πολύ καλό παιδί και θα γίνετε φίλοι».

Ο Δημήτρης τα είχε χαμένα. Στα μάτια του υπήρχαν ακόμα οι σκηνές του ολέθρου και του θανάτου: τα ερείπια και η ματωμένη μητέρα τους που την κουβαλούσαν μακριά τους κάποιιοι γείτονες. Ένωθε τόσο απροστάτευτος, που νόμιζε πως βρισκόταν κάπου έξω στο κρύο και στη σκοτεινιά, ολομόναχος στον χαώδη, απειλητικό και ανελέητο κόσμο. Και η αδελφή του; Πού ήταν η αδελφή του;

«Πού είναι η Δάφνη; Θέλω τη Δάφνη», ήταν τα μόνα λόγια που ξεστόμιζε.

«Θα έρθει, μην ανησυχείς».

Ο θείος και η θεία που τον φιλοξενούσαν τα είχαν χαμένα. Δεν ήξεραν πώς να τον παρηγορήσουν και να τον ηρεμήσουν τις νύχτες που πεταγόταν από τον ύπνο του ουρλιάζοντας, λες και τον είχαν μαχαιρώσει.

«Να τον πάμε να δει τη Δάφνη;» ρώτησε η θεία του.

«Αφού θα χωριστούν, καλύτερα όχι. Θα είναι χειρότερα. Έτσι τουλάχιστον θα συνηθίσουν μια ώρα αρχύτερα».

Λίγες μέρες αργότερα, ο Δημήτρης πήγαινε στο σπίτι του Παντελή Βρανά, άλλοτε ιδιοκτήτη μιας μεγάλης ταβέρνας που τώρα δε λειτουργούσε λόγω του πολέμου. Ο Βρανάς και η γυναίκα του ήθελαν πολύ να κάνουν κι άλλα παιδιά, εκτός από τον γιο τους τον Γιώργο, αλλά δεν τα κατάφεραν. Έτσι, αποφάσισαν να υιοθετήσουν τον ορφανό Δημήτρη. Έτσι τουλάχιστον έλεγαν.

«Θα μοιραστούμε μαζί του την πείνα μας», δήλωνε ο Βρανάς.

Η εμφάνισή του όμως τον διέψευδε. Ήταν ένας άνθρωπος γεμάτος και ροδομάγουλος. Το ίδιο και ο γιος και η γυναίκα του. Οι φήμες έλεγαν ότι ήταν μαυραγορίτης και είχε δοσοληψίες ακόμα και με τους Γερμανούς.

Ο θεός του Δημήτρη ήλπιζε ότι με τη λύση αυτή όχι μόνο θα χόρταινε το παιδί, αλλά μπορεί να περισσεύει και γι' αυτόν κανένα ψίχουλο.

Αργότερα, όταν ο Δημήτρης μεγάλωσε, κάθε φορά που συναντούσε τους θεούς του δεν παρέλειπε να τους διορθώνει.

«Δε με υιοθέτησε ο Βρανάς. Με πήρε σαν παραγιό. Για να μην πω σαν υπηρέτη και μάλιστα τσάμπα», έλεγε με πικρία.

Ο Παντελής Βρανάς και η Βούλα, η γυναίκα του, δεν τον αγάπησαν ποτέ σαν παιδί τους. Όσο για τον γιο τους τον Γιώργο, τον μίσησε από την πρώτη στιγμή που τον είδε. Ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερος, ψηλός και χοντρός, κι έτσι ο φτωχός Δημήτρης ήταν χαμένος από χέρι, και μάλιστα βαρύ.

Τον πρώτο καιρό, το μικρό παιδί ζητούσε συνέχεια τη Δάφνη και, μερικές φορές, τη μάνα του. Ήταν μονίμως ανόρεχτο και εξακολουθούσε να βασανίζεται από εφιάλτες. Με τα χρόνια οι εφιάλτες αραιώσαν, δε σταμάτησαν όμως ποτέ.

Η ζωή στο σπίτι του Βρανά ήταν ένα ατελείωτο μαρτύριο. Το ζευγάρι τού φερόταν σκληρά και ανάλγητα, ενώ ο Γιώργος τον απόπαιρνε και τον καταδίωκε συνεχώς. Μόνο όταν ο Δημήτρης βρισκόταν στην τάξη του σχολείου έβρισκε μερικές ώρες ησυχίας. Για καλή του τύχη, είχε δασκάλα τη Μαντώ Μακρή, μια μοναχική γυναίκα που ήξερε την ιστορία του και τον είχε υπό την προστασία της.

Στα διαλείμματα τον έπαιρνε παράμερα και τον ρωτούσε πώς περνούσε στο σπίτι. Βλέποντάς τον τόσο αδύνατο και μελαγχολικό, καταλάβαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Είχε προσέξει επίσης ότι ο Γιώργος, που πήγαινε φυσικά σε μεγαλύτερη τάξη, στα διαλείμματα τον γυρόφερνε ύπουλα και τον κλοτσούσε ή τον χτυπούσε.

Η Μακρή δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πρώτα ενημέρωσε τον Γιώργο ότι από δω και πέρα θα είχε να κάνει μαζί της και ύστερα ενημέρωσε τον διευθυντή που κατσάδιασε τον Γιώργο και τον απείλησε με οριστική αποβολή από το σχολείο.

Ο Γιώργος, όπως όλοι οι θρασύδειλοι, συμμαζεύτηκε στο σχολείο. Συνέχισε όμως τα ίδια και χειρότερα στο σπίτι. Η Μακρή έβλεπε το μαραζωμένο παιδάκι και η καρδιά της μάτωνε. Ωστόσο, παρ' όλα τα βιάσάνά του, ο Δημήτρης ήταν πολύ καλός μαθητής.

Η Μαντώ Μακρή τον λάτρευε και έσπαγε το κεφάλι της να βρει τρόπο να τον βοηθήσει ακόμα περισσότερο. Μια μέρα, αφού συνεννοήθηκε με τον διευθυντή, πήρε την πρωτοβουλία και κάλεσε στο σχολείο τον Βρανά.

«Έκανε τίποτα ο γιος μου;» ήταν το πρώτο πράγμα που ρώτησε εκείνος μόλις μπήκε στο γραφείο.

«Όχι, μην ανησυχείτε. Θέλω να σας ρωτήσω κάτι σχετικά με την αδελφή του Δημήτρη».

Για καλή της τύχη, ο Βρανάς γνώριζε τον θείο των παιδιών, εκείνον που είχε στείλει το κορίτσι «σ' εκείνη την καλή κυρία», και της είπε πού ακριβώς έμενε.

Η Μαντώ το σημείωσε, και μετά παράτησε το ευγενικό της ύφος και τον κοίταξε αυστηρά.

«Κύριε Βρανά, έχω βάσιμες υποψίες ότι ο Δημήτρης δεν περνάει καλά στο σπίτι σας», είπε ξερά.

Ο Βρανάς τινάχτηκε σαν ηλεκτρισμένος. «Ποιος σας είπε τέτοιο πράγμα; Ο μικρός; Κι εσείς τον πιστέψατε; Για όνομα του Θεού! Εμείς τον έχουμε σαν παιδί μας, δεν τον ξεχωρίζουμε από τον Γιώργο», διαμαρτυρήθηκε, παίρνοντας ύφος οσιομάρτυρα.

«Αλήθεια; Γι' αυτό αφήνετε τον γιο σας να τον σπάει στο ξύλο χωρίς να επεμβαίνετε;»

«Ψέματα! Ψέματα! Εμείς ποτέ δεν... Ο γιος μου τον αγαπάει σαν αδελφό του. Δεν ξέρω τι σας είπε ο Δημητράκης... Τα παιδιά είναι υπερβολικά... Μπορεί ο Γιώργος να του έδωσε καμιά καρπαζιά πάνω στο παιχνίδι, δε χάλασε δα ο κόσμος. Παιδιά είναι, θα τσακωθούν».

«Κύριε Βρανά, παρακολούθη τη συμπεριφορά του γιου σας

στα διαλείμματα. Τον βλέπω με τα ίδια μου τα μάτια πώς φέρεται στον Δημήτρη. Τον έβαλα όμως στη θέση του. Το ίδιο και ο κύριος διευθυντής. Στο σπίτι, όμως, θα πρέπει να τον συμμαζέψετε εσείς. Καταλάβετε;»

«Μα τι λέτε τώρα...» ψέλλισε ταραγμένος.

«Αν συνεχίσει έτσι, ο κύριος διευθυντής θα τον αποβάλει».

Αυτό το τελευταίο ήταν για τον Βρανά η χαριστική βολή. «Για όνομα του Θεού, δεσποινίς Μακρή! Ας μη φτάσουμε ως εκεί. Σας παρακαλώ, σας ικετεύω!»

«Αυτό θα εξαρτηθεί από σας, όπως είπα».

Το διαπεραστικό της βλέμμα δεν του άρεσε καθόλου. Αυτή η απαίσια γεροντοκόρη κινδύνευε να ανάψει φωτιά στα μπατζάκια του.

«Σας ορκίζομαι ότι θα μαλώσω τον γιο μου... Θα... Θα τονβάλω τιμωρία, θα τον δείρω».

Εκείνη εξακολούθησε να τον κοιτάζει αυστηρά. «Θα σας δώσω μια ευκαιρία. Μόνο μία όμως. Καταλάβετε;»

«Κατάλαβα, κατάλαβα... Μείνετε απολύτως ήσυχη. Θα το τακτοποιήσω».

Ο Βρανάς τη χαιρέτησε κι έφυγε σαν βρογμένη γάτα. Μόλις η δασκάλα έμεινε μόνη χαμογέλασε ικανοποιημένη.

Την ίδια ημέρα, μόλις σχόλασε, πήγε και βρήκε τον θείο των παιδιών, που της έδωσε πρόθυμα το όνομα και τη διεύθυνση της «καλής κυρίας».

Την Κυριακή το πρωί, μετά την εκκλησία, πήγε στο σπίτι του Βρανά και χτύπησε την πόρτα. Της άνοιξε ο ίδιος. Μόλις την είδε ταραχτήκε αλλά προσπάθησε να το κρύψει. *Τι δουλειά έχει εδώ η Μακρή κυριακάτικα;* αναρωτήθηκε έντρομος.

«Καλημέρα, κύριε Βρανά».

«Καλημέρα σας, δεσποινίς Μακρή. Περάστε, περάστε...» είπε κι έκανε στην άκρη.

Εχασε τους γονείς της στον πόλεμο, ο άντρας που αγάπησε έφυγε για την Αμερική, και το παιδί του έρωτά τους χάθηκε μια νύχτα μέσα από τα χέρια της. Μοναδικός πλέον σκοπός της ζωής της Δάφνης είναι να ξαναβρεί το χαμένο της μωρό. Αξιοποιώντας το σπάνιο χάρισμά της να κεντάει το όνειρο, καταφέρνει να γίνει περιζήτητη για τις μοναδικές δημιουργίες της και να αποκτήσει πλούτη που ποτέ δε φαντάστηκε. Μόνο που η αγκαλιά της μένει άδεια...

Ο Στρατής επιστρέφει από την Αμερική αναζητώντας απεγνωσμένα τη Δάφνη, χωρίς να γνωρίζει πως έχει μια πανέμορφη κόρη που κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται.

Και η Σοφία, το κορίτσι που έχασε τον δρόμο του, πρόδωσε αυτούς που το αγαπούσαν κι έκλεψε εκείνο το μωρό, μεταιωμένη τώρα πικρά, πασχίζει να το ξαναβρεί μέσα στην απέραντη πόλη.

*Μια ιστορία γεμάτη ανατροπές και παιχνίδια
της μοίρας που θα σας κάνει να πονέσετε,
να ελπίζετε και να χαρείτε μαζί με τους ήρωες.
Ένα μυθιστόρημα που σίγουρα θα αγαπήσετε.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ: 29863